

ПРИТЕЛИ

Георги и Петко се съгласили да търкуватъ заедно. Взели торбички и абички, и хайде, по селата. Щѣли да събиратъ сушени сливи. Вечерта спрѣли на селския дюкянъ. Намѣрили мѣсто за спане и по-

искали да имъ дадатъ нѣщо за вечеря.

— Имамъ, — рекъль дюкянджията, — хубава па-
стърва, пражена.

— Хх, — рекъль Иванъ, —

отъ кога не съмъ яль така-
ва рибица. Дай ни, моля

ти се!

— И азъ не се отказвамъ,

— добавилъ Иванъ.

Дюкянджията донесълъ

въ една чения една малка и една голѣма риба. Свѣт-

нали прочиѣ на Ивана. Той сграбиль вилицата, наболъ

голѣмата риба и почналъ лакомо да яде.

Гледалъ Петко и се чудѣль. Не само се чудѣль,

но го и хванало ядъ. Повъртѣль се, подсмръкналъ,

пилъ глѣтка вода, па току избухналъ:

— Ти, побратиме, — рекъль той, — защо взе

голѣмата риба, а за мене остави малката?

— Азъ ли? — започналъ да хитрува Иванъ. Азъ

такованака.

— Нѣма такованака, нѣма онакованака. Защо

взе голѣмата риба?

— Защо ли? Ти какво би направиль, напри-

мѣрь, въ случая?

— Бихъ взелъ по-малката.

— Хх, тъй те искамъ, драги Петко, извикаль

пристопено радостно Иванъ. Защото знаа, че си

добъръ и отсѣпчивъ, затова взехъ по-голѣмата риба.

Нѣмало шо. Навелъ се Петко, изяль съ нѣкол-

ко залька рибката, прекръстиль се и си легналъ да

спи. На сутринята станаль по-рано, измъкналъ се

мълчишката отъ стаята и се опжилъ къмъ близ-

кото село.

По-добре самъ, отколкото съ такъвъ другаръ.

Н. МОНЕВЪ